

роби на своите страсти и се отказвали от истинската свобода и спасение; затова било нужно, за общото благо, да бъдат ~~отправени~~ към изпълнение на своя дълг. Така, поетът, който тогава обичал и ~~книже~~ жадувал отечеството си, ~~трикниже~~ се виждал принуден да го проклена и да му предсказва ужасни наказания. От това писмо, писано на 31 март 1311, се установява, че Данте се е намирал в Казентино, вероятно в замъка ди Попи при графа Гуидо да Батифоле, и от там, с тревожно сърдце, наблюдавал събитията и ~~участвувал~~ ^{ходовете} в тях с всичкият жар на душата си. ~~И~~ за изпълнения с надежди поет ~~двигания~~ на императора изглеждали толкова бавни, и толкова му се струвала опасна съпротивата на гвелфите в Тоскана, че няколко дни по-късно, на 16 април, той писал на самия Хенрих, като го молел да не се бави повече в Ломбардия, а да тича да смаже главата на пепелянката в Флоренция. Писмото е изпратено от името на мнозина изгнаници, което доказва, че страховете на Данте били споделяни и от другите, а освен това, че той се радвал на авторитет сред привържениците на императора; тонът на посланието, колкото и да бил почтителен, все пак издавал известно огорчение и страх.

Най-после, след едно дълго престояване в Генуа, Хенрих се отправил за Тоскана; през март 1312 бил в Пиза, където можеби Данте го виждал още веднъж. Ала вместо да се запъти към Флоренция, която била засилила защитата си, императорът се обърнал към Рим, за да се увенчае. Роберт Неаполитански се бил вече обявил за враг, и хората му, заедно с рода Орсини, вече заемали Ватикана и Замъка Свети Ангел; така Царят влязал в своя Рим с въоръжени люде, и за да предотврати по-големи недоразумения, приел императорската корона в църквата Сан Джовани Латерански, ала не сред славаше и общо ~~ли~~ куване, както ~~византизмът~~ неговият пеед си бе мечтал.

Този честен и злощастен княз, осиян от светлината на една велика поезия, буди съжалението на оня, който го следи в мъчителния му път. Също и папата /Гасконецът, който "измами ^{високопоставения} ~~високопоставения~~ Хенрих" ще каже по-късно Данте/ показвал прикритата си до тогава враждебност и призовавал императора да не напада неаполитанското кралство: а това означавало вече война между ~~двете~~ двете върховни власти, които Алигиери в началото смятал, че си сътрудничат за доброто на света.

Можем да си представим с какво сърдце поетът ще е следил похода на императорските опълчения, които, след като напуснали Рим, се отправяли срещу Флоренция: казваме с какво сърдце, защото той не взел пряко участие в похода, отказвайки се да вдигне оръжие срещу родината си, на която, все пак, бе възвестил отмъщението на орела. В тази почит, която го държи далеч от борбата ~~за~~ край флорентинските градски стени, борба за възтържествуване на неговата кауза, все пак Данте е преди всичко милостив син, принуден от лошите времена да се чувства враг на своя град и осъден да го вижда само /според собствените му думи/ на сън, чезнейки в тъгата на изгнанието.

Като стигнал на 19 септември 1312 година пред Флоренция, Хенрих обса-